

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

25. července 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/JAI – Článek 1 odst. 3 – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Důvody pro odmítnutí výkonu – Listina základních práv Evropské unie – Článek 4 – Zákaz nelidského či ponižujícího zacházení – Vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě – Rozsah přezkumu prováděného vykonávajícími justičními orgány – Existence opravného prostředku ve vystavujícím členském státě – Ujištění poskytnuté orgány uvedeného členského státu“

Ve věci C-220/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách, Německo) ze dne 27. března 2018, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti

ML,

za přítomnosti:

Generalstaatsanwaltschaft Bremen,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předseda senátu, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, S. Rodin a E. Regan (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. června 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za ML A. Jungem, Rechtsanwalt,
- za Generalstaatsanwaltschaft Bremen M. Glasbrennerem, Oberstaatsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu C. Van Lul, C. Pochet a A. Honhon, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: němčina.

- za dánskou vládu M. Søndahl Wolff, jako zmocněnkyní,
- za Irsko G. Mullan, BL,
- za španělskou vládu M. Sampol Pucurullem, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a G. Tornyaiem, jakož i M. M. Tátrai, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu J. Langerem, jako zmocněncem,
- za rumunskou vládu E. Gane a C.-M. Florescu, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. července 2018,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jakož i čl. 1 odst. 3, článku 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/JAI ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/JAI ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Německu, který dne 31. října 2017 vydal Nyíregyházi Járásbíróság (okresní soud v Nyíregyháze, Maďarsko) proti ML za účelem jeho vydání do Maďarska k výkonu trestu odnětí svobody.

Právní rámec

Unijní právo

Listina

- 3 Podle článku 4 Listiny, nadepsaného „Zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu“:

„Nikdo nesmí být mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“
- 4 Vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) uvádějí, že „[p]rávo uvedené v článku 4 [Listiny] je právem zaručeným článkem 3 Evropské úmluvy o lidských právech, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), který má totožné znění[...]. Na základě čl. 52 odst. 3 Listiny má proto tento článek stejný smysl a rozsah jako článek EÚLP.“
- 5 Článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.“

[...]“

- 6 Článek 51 Listiny, nadepsaný „Oblast použití“, v odstavci 1 stanoví:

„Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. [...]“

- 7 Článek 52 Listiny, nadepsaný „Rozsah a výklad práv a zásad“, v odstavci 3 stanoví:

„Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným [EÚLP], jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.“

Rámcové rozhodnutí

- 8 Body 5 až 7 rámcového rozhodnutí zní takto:

„(5) [...]zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]“

(6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 [EU] a článku 5 [ES]. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 [ES] toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.“

- 9 Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

- 10 Články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí stanoví důvody pro povinné odmítnutí výkonu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu. Konkrétně podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, „byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem“.

- 11 Podle článku 5 rámcového rozhodnutí, nadepsaného „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

- 2) lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkacího rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest[...] nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;
- 3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“
- 12 Článek 6 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, v odstavci 1 stanoví:
- „Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“
- 13 Článek 7 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účast ústředního orgánu“, v odstavci 1 stanoví:
- „Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.“
- 14 Článek 15 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, zní takto:
- „1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.
2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.
3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“
- 15 Článek 17 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:
- „1. Evropský zatýkací rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.
2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.

3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.

4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkácí rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.

5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkáčím rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.

[...]

7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, informuje o tom Eurojust s uvedením důvodů prodloužení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodloužením při výkonu evropského zatýkáčím rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.“

Německé právo

16 Rámcové rozhodnutí bylo do německého právního řádu provedeno ustanoveními § 78 až 83k Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech) ze dne 23. prosince 1982, ve znění Europäisches Haftbefehlsgesetz (zákon o evropském zatýkáčím rozkazu) ze dne 20. července 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1721) (dále jen „IRG“).

17 Na základě § 29 odst. 1 IRG rozhodne Oberlandesgericht (vrchní zemský soud, Německo) na žádost státního zastupitelství o přípustnosti vydání, nedala-li stíhaná osoba k vydání souhlas. Rozhodne usnesením v souladu s § 32 IRG.

18 Ustanovení § 73 IRG stanoví:

„Poskytnutí právní pomoci a předání informací bez příslušné žádosti je nepřípustné, je-li v rozporu se základními zásadami německého právního řádu. V případě žádosti podle částí 8, 9 a 10 je právní pomoc nepřípustná, je-li v rozporu se zásadami stanovenými v článku 6 SEU.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

19 Dne 2. srpna 2017 Nyíregyházi Járásbíróság (okresní soud v Nyíregyháze, Maďarsko) vydal evropský zatýkácí rozkaz proti ML, maďarskému státnímu příslušníkovi, za účelem trestního stíhání za ublížení na zdraví, poškození cizího majetku, méně závažný podvod a krádeže s vloupáním, kterých se dopustil v Nyíregyháze (Maďarsko) od února do července 2016.

20 Dne 16. srpna 2017 maďarský ministr spravedlnosti předal uvedený evropský zatýkácí rozkaz úřadu Generalstaatsanwaltschaft Bremen (Generální státní zastupitelství v Brémách, Německo).

21 Rozsudkem ze dne 14. září 2017 uložil Nyíregyházi Járásbíróság (okresní soud v Nyíregyháze) ML v nepřítomnosti trest odnětí svobody v délce jednoho roku a osmi měsíců.

22 Dopisem ze dne 20. září 2017 maďarský ministr spravedlnosti oznámil státnímu zastupitelství v Brémách, v odpovědi na jeho žádost, že v případě předání bude ML nejdříve po dobu řízení o předání zadržen ve věznici s dozorem v Budapešti (Maďarsko) a poté v regionální věznici s dozorem

v Szombathely (Maďarsko). Rovněž poskytl ujištění, že ML nebude z důvodu zamýšleného uvěznění v Maďarsku vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Dodal, že toto ujištění platí i pro případ převozu ML do jiné věznice.

- 23 Dne 31. října 2017 Nyíregyházi Járásbíróság (okresní soud v Nyíregyháze) vydal nový evropský zatýkácí rozkaz proti ML, tentokrát za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který mu tento daný soud uložil dne 14. září 2017.
- 24 Dne 23. listopadu 2017 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách, Německo) nařídil vzetí ML do vydávací vazby na základě výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného dne 2. srpna 2017. Od uvedeného data je ML zadržován ve věznici v Brémách-Oslebshausenu (Německo).
- 25 Dne 12. prosince 2017 Amtsgericht Bremen (okresní soud v Brémách, Německo) umístil ML do vazby na základě evropského zatýkácího rozkazu vydaného dne 31. října 2017, v očekávání jeho případného předání maďarským orgánům. ML s předáním nesouhlasil.
- 26 Usnesením ze dne 19. prosince 2017 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách) potvrdil umístění ML do vydávací vazby na základě uvedeného zatýkácího rozkazu. Uvedený soud měl však za to, že pro posouzení legality předání s ohledem na podmínky v maďarských vězeňských zařízeních je nezbytné získat doplňující informace.
- 27 V usnesení ze dne 9. ledna 2018 daný soud v tomto ohledu uvedl, že podle informací, které má k dispozici, není důvod vznášet námitky proti výkonu trestu uloženého ML ve věznici v Szombathely. Maďarský ministr spravedlnosti nicméně v dopise ze dne 20. září 2017 uvedl, že existuje možnost přeložení do jiné věznice, a proto měl uvedený soud za to, že je nezbytné posledně uvedeného požádat o informace prostřednictvím seznamu 78 otázek týkajících se podmínek, v jakých jsou vězeny osoby ve věznici v Budapešti, jakož i v dalších věznicích, do kterých by ML mohl být přeložen.
- 28 Dne 10. ledna 2018 zaslalo státní zastupitelství v Brémách uvedenou žádost maďarskému ministru spravedlnosti.
- 29 Dne 12. ledna 2018 posledně uvedený v odpovědi na zaslanou žádost uvedl, že vnitrostátní zákonodárce zákonem č. CX přijatým dne 25. října 2016, kterým se mění zejména čl. 144/B odst. 1 zákona č. CCXL z roku 2013 o výkonu trestů a opatření trestního práva, určitých donucovacích opatření a omezení osobní svobody v případě přestupků (dále jen „zákon z roku 2016“) zavedl jednak prostředek právní ochrany, který uvězněným osobám umožňuje napadnout legalitu podmínek, za jakých jsou uvězněny, a jednak nový způsob výkonu trestu odnětí svobody, zvaný „reintegrace“. V rámci reintegrace může být vězňům, kteří si ještě zcela neodpykali trest odnětí svobody, trest zmírněn na domácí vězení. Maďarský ministr spravedlnosti rovněž dodal, že od roku 2015 bylo vytvořeno více než 1000 nových míst ve vězeňských zařízeních, což přispělo ke snížení přeplněnosti věznic.
- 30 Zaměstnanec maďarského Ministerstva spravedlnosti uvedl v emailu ze dne 1. února 2018, zasláném státnímu zastupitelství v Brémách, že – s výhradou okolností, které by tomu bránily – bude ML po dobu jednoho až tří týdnů umístěn do věznice v Budapešti za účelem provedení blíže neurčených opatření týkajících se provedení postupu předání.
- 31 Usnesením ze dne 12. února 2018 požádal Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách) maďarské orgány o poskytnutí, před dnem 28. února 2018, informací o podmínkách, za jakých jsou uvězněny osoby jednak ve věznici v Budapešti a jednak v jiných věznicích, do kterých by ML mohl být přeložen. Rovněž požádal o sdělení skutečností, na jejichž základě by mohl ověřit podmínky, za kterých jsou v nich osoby uvězněny.

- 32 Dne 15. února 2018 státní zastupitelství v Brémách předalo tuto žádost maďarským orgánům.
- 33 Dne 27. března 2018 maďarský ministr spravedlnosti, spolu s Generálním ředitelstvím vězeňské služby, znovu vydal záruku, že ML nebude po dobu uvěznění v maďarsku podroben nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, bez ohledu na to, ve které věznici bude umístěn.
- 34 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách) v předkládacím rozhodnutí konstatuje, že ML nemá žádný zájem hodný ochrany, který by mohl odůvodnit výkon trestu v Německu. ML totiž neovládá německý jazyk a jeho partnerka v Německu nepracuje, ani nemá nárok na sociální dávky; odpykání trestu na německém území by tedy nezvýšilo šance na jeho resocializaci. ML tedy v zásadě musí být předán do Maďarska.
- 35 Předkládající soud má nicméně za to, že před přijetím konečného rozhodnutí v tomto ohledu musí ověřit, zda údaje poskytnuté maďarskými orgány v odpovědi na jeho žádosti o informace dostačují k vyloučení – v rámci uplatňování § 73 IRG, s ohledem na výklad čl. 1 odst. 3, článku 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, jakož i článku 4 Listiny – existence skutečného nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení.
- 36 Za tím účelem se předkládající soud zaprvé táže na rozsah přezkumu, který má provést, s ohledem na skutečnost, že v Maďarsku nyní existuje prostředek právní ochrany, který uvězněným osobám umožňuje napadnout legalitu podmínek, za jakých jsou uvězněny, s ohledem na základní práva. Konkrétněji se táže, zda tento prostředek umožňuje vyloučit veškeré skutečné nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení, ohledně kterého existují, jak plyne zejména z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. března 2015, Varga a další v. Maďarsko (CE:ECHR:2015:0310JUD001409712, body 79 až 92), důkazy o systémových či celoplošných nedostacích týkajících se podmínek v maďarských vězeňských zařízeních. V tomto ohledu se uvedený soud táže na důsledky skutečnosti, že Evropský soud pro lidská práva nedávno v rozsudku ze dne 14. listopadu 2017, Domján v. Maďarsko (CE:ECHR:2017:1114DEC000543317, bod 22), dospěl k závěru, že není prokázáno, že uvedený prostředek právní ochrany nabízí realistickou perspektivu zlepšení nevhodných podmínek, za kterých jsou osoby vězněny, pro účely dodržování požadavků plynoucích ze článku 3 ESLP.
- 37 Pro případ, že by tento prostředek právní ochrany nebyl překážkou pro nebezpečí, že uvězněná osoba bude vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podmínek uvěznění, táže se předkládající soud na druhém místě na rozsah jeho případné povinnosti ověřit způsoby a podmínky uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, ve kterých by ML mohl být umístěn, s ohledem na informace a ujištění od maďarských orgánů.
- 38 V tomto ohledu se předkládající soud především táže, zda se ověření podmínek uvěznění musí týkat všech vězeňských zařízení, do kterých by ML mohl být umístěn, zejména těch, které jsou využívány jako přechodné či dočasné, nebo zda se ověření může omezit na ta vězeňská zařízení, v nichž bude ML – podle údajů předaných orgány vystavujícího členského státu – pravděpodobně uvězněn. Ačkoli uvedený soud může vyloučit jakékoli nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve věznici v Szombathely, jsou informace sdělené maďarskými orgány nedostačující pro účely takového konstatování ohledně věznice v Budapešti, jakož i dalších věznic, do kterých by uvedené orgány mohly později ML přemístit. Mimoto se uvedený soud táže na rozsah a kritéria přezkumu, který je v tomto ohledu třeba provést. Konkrétně se táže, zda musí zohlednit judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, jak plyne z rozsudku ze dne 20. října 2016, Muršić v. Chorvatsko (CE:ECHR:2016:1020JUD000733413).
- 39 Mimoto pro případ, že by vykonávající justiční orgány měly přezkoumat všechna vězeňská zařízení, do kterých by ML mohl být umístěn, táže se předkládající soud, především zda se může spokojit s obecnými prohlášeními poskytnutými maďarskými orgány, podle kterých ML nebude vystaven nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení, nebo zda může předání ML podřídít podmínce, že

ML nebude takovému zacházení vystaven. V opačném případě se uvedený soud táže, jaký význam má přikládat skutečnosti, že maďarské orgány uvedly, že přechodné uvěznění ML nebude trvat déle než tři týdny, když je tato informace podána „s výhradou okolností, které by tomu bránily“. Dále se táže, zda může informace zohlednit, když nelze určit, zda pocházejí od vystavujícího justičního orgánu, ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, nebo od ústředního orgánu, ve smyslu čl. 7 odst. 1 rámcového rozhodnutí, který jednal na žádost uvedeného vystavujícího justičního orgánu.

40 Za těchto podmínek se Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Hansovní vrchní zemský soud v Brémách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Jaký význam má v rámci výkladu [čl. 1 odst. 3, článku 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, ve spojení se zákazem nelidského nebo ponižujícího zacházení podle článku 4 Listiny] skutečnost, že ve vystavujícím členském státě existují možnosti právní ochrany uvězněných osob, pokud jde o podmínky jejich uvěznění?
 - a) V případě, že vykonávající justiční orgány mají k dispozici důkazy o existenci systémových či celoplošných nedostatků nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob nebo určitých vězeňských zařízení, lze v případě vydání při zohlednění výše uvedených předpisů vyloučit skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení, které brání přípustnosti vydání stíhané osoby, již tehdy, pokud byly tyto možnosti stanoveny, aniž je třeba dále ověřovat konkrétní podmínky uvěznění?
 - b) Je v této souvislosti relevantní, pokud s ohledem na tyto možnosti právní ochrany Evropský soud pro lidská práva neshledal žádné předpoklady, které by nasvědčovaly tomu, že uvězněné osoby mají reálnou vyhlídku na zlepšení nepřiměřených podmínek uvěznění?
- 2) Pokud z odpovědi na první předběžnou otázku vyplýne, že tyto možnosti právní ochrany uvězněných osob bez dalšího ověření konkrétní podmínek uvěznění ve vystavujícím členském státu ze strany vykonávajících justičních orgánů nezajišťují, že bude vyloučeno skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení stíhaných osob:
 - a) je třeba výše uvedené předpisy vykládat v tom smyslu, že ověření podmínek uvěznění ve vystavujícím členském státě ze strany justičních orgánů vykonávajícího členského státu se má vztahovat na veškerá zařízení pro výkon trestu nebo na zařízení pro výkon trestu, do nichž může být stíhaná osoba případně umístěna? Platí to i pro uvěznění k dočasným nebo přechodným účelům v určitých vězeňských zařízeních? Nebo lze toto posouzení omezit pouze na taková vězeňská zařízení, do nichž má být podle údajů uvedených orgány vystavujícího členského státu stíhaná osoba pravděpodobně a na většinu času umístěna?
 - b) je třeba provést úplné zkoumání dotčených podmínek uvěznění, v jehož rámci bude posouzena plocha osobního prostoru na vězně, jakož i další podmínky uvěznění? Má se při hodnocení takto ověřovaných podmínek uvěznění vycházet z judikatury ESLP vyplývající z rozsudku ze dne 20. října 2016, Muršić v. Chorvatsko [(CE:ECHR:2016:1020JUD000733413)]?
- 3) Pokud rovněž z odpovědi na druhou předběžnou otázku vyplýne, že rozsah posuzovacích povinností vykonávajících justičních orgánů se vztahuje na všechna vězeňská zařízení, [ve kterých může být dotčená osoba umístěna]:
 - a) lze upustit od zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, ze strany vykonávajících justičních orgánů, pokud vystavující členský stát vyjádří všeobecné ujištění, že stíhaná osoba nebude vystavena nebezpečí nelidského ani ponižujícího zacházení?
 - b) nebo mohou vykonávající justiční orgány namísto zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, rozhodnout o přípustnosti vydání za podmínky, že stíhaná osoba nebude vystavena takovému zacházení?

- 4) Pokud rovněž z odpovědi na třetí předběžnou otázku vyplýne, že vydání ujištění ani dané podmínky nestačí k tomu, aby se upustilo od zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, [ve kterých může být dotčená osoba umístěna] ze strany vykonávajících justičních orgánů:
- a) má se povinnost vykonávajících justičních orgánů zkoumat podmínky uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, vztahovat na všechna tato zařízení i tehdy, pokud justiční orgány vystavujícího členského státu sdělí, že délka uvěznění stíhané osoby v takovém zařízení nepřesáhne tři týdny, i když je jeho součástí výhrada vzniku okolností, které by bránily ve splnění tohoto ujištění?
 - b) platí to i tehdy, pokud vykonávající justiční orgány nemohou zjistit, zda tento údaj oznámily vystavující justiční orgány, nebo zda pochází od některého z ústředních orgánů vystavujícího členského státu, kterému přísluší jednat na základě žádosti vydávajícího justičního orgánu?“

K naléhavému řízení o předběžné otázce

- 41 Předkládající soud požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107, odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.
- 42 Na podporu své žádosti předkládající soud uvedl, že dotčená osoba je zbavena svobody ode dne 23. listopadu 2017 na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu vystaveného maďarskými justičními orgány. Mimoto má uvedený soud za to, že pokud by musel přezkoumávat podmínky uvěznění v přechodných věznicích či dalších vězeňských zařízeních, kam by dotčená osoba mohla být později přemístěna, musel by učinit závěr, že předání je protiprávní, pokud by nebyl schopen vyloučit veškeré nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení. V důsledku toho by rovněž byl povinen zrušit vydávací vazbu.
- 43 V tomto ohledu je zaprvé třeba konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí, které spadá do oblasti dotčené v hlavě V třetí části SFEU, která se týká prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost tedy v důsledku toho může být projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 44 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její další zadržování závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotyčné osoby je navíc třeba posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 58 a citovaná judikatura).
- 45 V projednávané věci je nesporné, že k uvedenému datu byla dotčená osoba uvězněna, a tedy zbavena svobody. Dále z vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že pokračování uvěznění dotčené osoby závisí na řešení sporu v původním řízení. Uvěznění dotčené osoby totiž bylo nařízeno v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti ní. V důsledku toho závisí rozhodnutí předkládajícího soudu o jejím případném předání maďarským orgánům na odpovědích Soudního dvora na položené předběžné otázky.
- 46 Za těchto podmínek se první senát Soudního dvora dne 17. dubna 2018 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu projednat jeho žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžným otázkám

- 47 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat současně, je, zda čl. 1 odst. 3, článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykládány v tom smyslu, že pokud má vykonávající justiční orgán k dispozici důkazy o existenci systémových či celoplošných nedostatků podmínek uvěznění ve vězeňských zařízeních vystavujícího členského státu, může skutečně nebezpečí, že osoba dotčená evropským zatýkacím rozkazem vydaným za účelem výkonu trestu odnětí svobody bude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, uvedený orgán vyloučit jen z toho důvodu, že uvedená osoba ve vystavujícím členském státě disponuje prostředkem právní ochrany, který jí umožňuje napadnout podmínky svého uvěznění, a v případě záporné odpovědi, zda je uvedený orgán povinen přezkoumávat podmínky uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, ve kterých by dotčená osoba mohla být případně uvězněna, a to i pouze dočasně či přechodně, nebo pouze přezkoumat podmínky uvěznění ve vězeňském zařízení, ve kterém bude dotčená osoba pravděpodobně uvězněna na základě informací, které má daný orgán k dispozici. Předkládající soud se kromě toho táže, zda mají být tatáž ustanovení vykládána v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán musí přezkoumat všechny podmínky uvěznění, a zda v rámci uvedeného přezkumu může zohlednit informace poskytnuté orgány vystavujícího členského státu jinými, než je vystavující justiční orgán, jako například ujištění, že dotčená osoba nebude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.

Úvodní poznámky

- 48 Za účelem odpovědi na položené otázky je třeba připomenout, že unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 35 a citovaná judikatura].
- 49 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně, zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 36 a citovaná judikatura].
- 50 Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejenže nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 37 a citovaná judikatura].
- 51 Z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 38].

- 52 Z článku 1 odst. 1 a 2 s ohledem na body 5 a 7 odůvodnění rámcového rozhodnutí vyplývá, že toto rámcové rozhodnutí má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 39 a citovaná judikatura].
- 53 Rámcové rozhodnutí tak zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 40 a citovaná judikatura].
- 54 V oblasti působnosti rámcového rozhodnutí se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, uplatní v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí a výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 41 a citovaná judikatura].
- 55 Rámcové rozhodnutí tak výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu (článek 3) a důvody, pro které je výkon evropského zatýkacího rozkazu možné odmítnout (články 4 a 4a), a záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát (článek 5) [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 42 a citovaná judikatura].
- 56 Soudní dvůr však připustil, že zásady vzájemného uznávání a vzájemné důvěry mezi členskými státy smí být omezeny „za výjimečných okolností“ [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 43 a citovaná judikatura].
- 57 Soudní dvůr v této souvislosti uznal pravomoc vykonávajícího justičního orgánu za určitých podmínek ukončit postup předání zavedený rámcovým rozhodnutím, pokud takové předání může vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s vyžádanou osobou ve smyslu článku 4 Listiny [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 44 a citovaná judikatura].
- 58 Soudní dvůr za tímto účelem vychází z čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, který stanoví, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v člancích 2 a 6 SEU, a z absolutní povahy základního práva zaručeného článkem 4 Listiny [rozsudek z dnešního dne, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, bod 45 a citovaná judikatura].
- 59 Z toho plyne, že disponuje-li justiční orgán vykonávajícího členského státu poznatky, které svědčí o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami vězněnými ve vystavujícím členském státě, měřeno standardem ochrany základních práv zaručeným unijním právem, a zejména článkem 4 Listiny, je povinen existenci tohoto nebezpečí posoudit při rozhodování o předání osoby, které se evropský zatýkací rozkaz týká, orgánům vystavujícího členského státu. Výkon takového

zatýkáciho rozkazu totiž nemůže vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s touto osobou (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88).

- 60 Za tím účelem musí vykonávající justiční orgán nejprve vyjít z objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů o vězeňských podmínkách, jež panují ve vystavujícím členském státě a dokládají existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob nebo některých vězeňských zařízení. Tyto údaje mohou vyplývat mimo jiné z mezinárodních soudních rozhodnutí, jako jsou rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, ze soudních rozhodnutí vystavujícího členského státu, jakož i z rozhodnutí, zpráv a jiných dokumentů vydaných orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89).
- 61 Konstatování skutečného nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení v důsledku celkových vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě však nemůže jako takové vést k odmítnutí výkonu evropského zatýkáciho rozkazu. Pouhá existence skutečností svědčících o systémových či celoplošných nedostacích nebo o nedostacích týkajících se určitých skupin osob nebo některých vězeňských zařízení, pokud jde o vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě, totiž nutně neznamená, že v konkrétním případě bude dotyčná osoba v případě svého předání orgánům tohoto členského státu podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 91, jakož i 93).
- 62 Aby se zajistilo dodržení článku 4 Listiny v konkrétním případě osoby, na niž je vydán evropský zatýkáci rozkaz, je proto vykonávající justiční orgán, který má k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje svědčící o existenci takových nedostatků, povinen konkrétním a přesným způsobem posoudit, zda jsou za okolností posuzované věci dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že po předání do vystavujícího členského státu bude tato osoba v důsledku podmínek, v jakých má být ve vystavujícím členském státě vězněna, podrobena v tomto členském státě skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu uvedeného článku (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 92 a 94).
- 63 Za tím účelem musí uvedený orgán na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí požádat justiční orgán vystavujícího členského státu o neprodlené poskytnutí veškerých potřebných doplňujících informací o podmínkách, v jakých má být dotyčná osoba v tomto členském státě vězněna. Předmětem této žádosti může být rovněž existence případných vnitrostátních či mezinárodních postupů nebo mechanismů kontroly vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě spojených například s prohlídkami ve vězeňských zařízeních, jež umožní posoudit aktuální stav vězeňských podmínek v těchto zařízeních (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 95 jakož i 96).
- 64 Vystavující justiční orgán má povinnost tyto informace vykonávajícímu justičnímu orgánu poskytnout (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 97).
- 65 Pokud vykonávající justiční orgán na základě informací poskytnutých podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí a jakýchkoli dalších informací, které má k dispozici, zjistí, že je v případě osoby, na niž byl vydán evropský zatýkáci rozkaz, dáno skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, výkon tohoto zatýkáciho rozkazu musí být odložen, nelze však od něj upustit (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 98).
- 66 Naproti tomu, pokud informace, které vykonávající justiční orgán obdrží od vystavujícího justičního orgánu, povedou k vyloučení existence skutečného nebezpečí, že by dotyčná osoba byla ve vystavujícím členském státě podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení, musí vykonávající

justiční orgán rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu ve lhůtách stanovených rámcovým rozhodnutím, čímž není dotčena možnost dotyčné osoby využít po svém předání opravné prostředky podle právního řádu vystavujícího členského státu, které jí umožní případně napadnout legalitu podmínek, v jakých bude v tomto členském státě vězněna (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 103).

- 67 V projednávané věci má předkládající soud za to, že má k dispozici důkazy o existenci systémových či plošných nedostatků podmínek uvěznění v Maďarsku. Podle uvedeného soudu totiž z rozsudku ESLP ze dne 10. března 2015, Varga a další v. Maďarsko (CE:ECHR:2015:0310JUD001409712, body 79 až 92) plyne, že vzhledem k tomu, že v uvedeném členském státě jsou přeplněné věznice, existuje nebezpečí, že osoby v nich vězněné jsou vystaveny nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Uvedený soud má za to, že k datu přijetí předkládajícího rozhodnutí uvedená situace přetrvávala, jelikož podle maďarských orgánů bylo ve vězeňských zařízeních vytvořeno 1 000 nových míst, zatímco jich scházelo 5 500. Mimoto je podle uvedeného soudu obtížné posoudit, jaký skutečný dopad má na snížení přeplněnosti věznic v Maďarsku možnost zavedená zákonem z roku 2016 zmírnit trest na domácí vězení.
- 68 Maďarsko v písemném vyjádření a na jednání zpochybnilo existenci takových nedostatků týkajících se podmínek uvěznění na jeho území. Uvedený členský stát má za to, že předkládající soud přikládá nepřiměřený význam rozsudku ESLP ze dne 10. března 2015, Varga a další v. Maďarsko (CE:ECHR:2015:0310JUD001409712) a nezohledňuje skutečnosti, které nastaly po vyhlášení uvedeného rozsudku. Konkrétně uvedený soud nezohlednil ani zlepšení životní úrovně ve věznicích, ani legislativní změny v důsledku provedení uvedeného rozsudku, či pozdější rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva.
- 69 V tomto ohledu je však třeba zdůraznit, že v rámci projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce není Soudní dvůr tázán na existenci systémových nebo plošných nedostatků podmínek uvěznění v Maďarsku.
- 70 Předkládající soud se totiž na základě předpokladu, že takové nedostatky existují, a s ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 61 až 66 tohoto rozsudku, v zásadě táže na určení, zda jednotlivé informace, které mu byly předány orgány vystavujícího členského státu, umožňují vyloučit existenci skutečného nebezpečí, že dotčená osoba bude v daném členském státě vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.
- 71 Je tedy třeba odpovědět na uvedené otázky na základě předpokladu uvedeného předkládajícím soudem, jehož přesnost mu přísluší ověřit s ohledem na řádně aktualizované informace, jak bylo uvedeno v bodě 60 tohoto rozsudku, zejména s ohledem na provádění – ode dne 1. ledna 2017 – ustanovení zákona z roku 2016, která případně mohou uvedený předpoklad zpochybnit.

K existenci prostředku právní ochrany ve vystavujícím členském státě, který se týká legality podmínek uvěznění s ohledem na základní práva

- 72 Je nesporné, že Maďarsko zákonem z roku 2016 zavedlo ode dne 1. ledna 2017 prostředek právní ochrany umožňující uvězněným osobám v rámci soudní žaloby napadnout legalitu podmínek jejich uvěznění s ohledem na základní práva.
- 73 Jak tvrdí všichni zúčastnění v projednávané věci, takový prostředek právní ochrany, i když může být účinným prostředkem soudní ochrany ve smyslu článku 47 Listiny, nemůže sám o sobě dostačovat k vyloučení existence skutečného nebezpečí, že dotčená osoba bude ve vystavujícím členském státě vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.

- 74 Ačkoli totiž taková *a posteriori* soudní kontrola podmínek uvěznění ve vystavujícím členském státě představuje zásadní posun, který může být podnětem pro orgány uvedeného státu ke zlepšení uvedených podmínek, a tudíž může být zohledněna vykonávajícími justičními orgány při celkovém posouzení podmínek, za kterých má být uvězněna osoba, která je předmětem evropského zatýkácího rozkazu, pro účely rozhodnutí o jejím předání, nemůže sama o sobě vyloučit nebezpečí, že uvedená osoba bude po svém předání vystavena zacházení neslučitelnému s článkem 4 Listiny z důvodu podmínek uvěznění.
- 75 Proto i když vystavující členský stát stanoví prostředky právní ochrany umožňující přezkum legality podmínek uvěznění s ohledem na základní práva, vykonávající justiční orgány jsou stejně povinny provést individuální přezkum situace každé dotčené osoby, aby se ujistily, že jejich rozhodnutí o předání této osoby ji z důvodu uvedených podmínek nevystaví skutečnému nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto ustanovení.
- 76 Tento výklad není nijak v rozporu s tím, co rozhodl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 14. listopadu 2017, Domján v. Maďarsko (CE:ECHR:2017:1114DEC000543317). V uvedeném rozsudku se totiž Evropský soud pro lidská práva omezil na konstatování, že vzhledem k tomu, že prostředek právní ochrany zavedený zákonem z roku 2016 v zásadě zajišťuje opravdovou nápravu porušení EÚLP plynoucích z přelidnění vězeňských zařízení a dalších nepřiměřených podmínek uvěznění v Maďarsku, žaloba podaná v dané věci k ESLP musí být odmítnuta jako nepřijatelná, neboť uvedený interní prostředek právní ochrany nebyl vyčerpán. Dále ESLP uvedl, že si vyhrazuje právo přezkoumat účinnost uvedeného prostředku právní ochrany s ohledem na jeho praktické uplatňování.

K rozsahu přezkumu podmínek uvěznění ve vystavujícím členském státě

K vězeňským zařízením, která mají být přezkoumána

- 77 V souladu s judikaturou připomenutou v bodech 61 až 66 tohoto rozsudku musí vykonávající justiční orgány při rozhodování o předání osoby, která je předmětem evropského zatýkácího rozkazu, konkrétním a přesným způsobem posoudit, zda za okolností projednávané věci hrozí skutečné nebezpečí, že dotčená osoba bude ve vystavujícím členském státě podrobena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení.
- 78 Z toho plyne, že přezkum, který musí uvedené orgány provést, se s ohledem na jeho konkrétní a přesnou povahu nemůže vztahovat na obecné podmínky uvěznění existující ve všech vězeňských zařízeních posledně uvedeného členského státu, do kterých by dotčená osoba mohla být umístěna.
- 79 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že možnost, aby vykonávající justiční orgány v souladu s čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí požádaly o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, pokud považují informace, které jim sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohly rozhodnout o předání, zůstává krajním řešením pouze pro výjimečné případy, kdy má vykonávající justiční orgán za to, že nemá k dispozici všechny formální informace nezbytné pro to, aby mohl neprodleně rozhodnout o předání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 60 a 61).
- 80 Vykonávající justiční orgány tedy nemohou uvedené ustanovení používat k tomu, aby od orgánů vystavujícího členského státu systematicky vyžadovaly obecné informace o podmínkách ve vězeňských zařízeních, do kterých by mohla být umístěna osoba, která je předmětem evropského zatýkácího rozkazu.

- 81 Taková žádost by navíc nejčastěji znamenala požadovat informace o všech vězeňských zařízeních nacházejících se na území vystavujícího členského státu, jelikož osoba, která je předmětem evropského zatýkacího rozkazu, může být obecně uvězněna v jakémkoli vězeňském zařízení nacházejícím se na jeho území. Ve stadiu výkonu evropského zatýkacího rozkazu přitom není obecně možné identifikovat všechna vězeňská zařízení, ve kterých taková osoba skutečně bude uvězněna, neboť přemístění z jednoho zařízení do jiného může být odůvodněno nepředvídatelnými okolnostmi, které dokonce nemusí s dotčenou osobou souviset.
- 82 Uvedené úvahy potvrzuje cíl sledovaný rámcovým rozhodnutím, který – jak vyplývá již z bodu 53 tohoto rozsudku – spočívá v usnadnění a urychlení předávání prostřednictvím zavedení zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení.
- 83 Takový cíl se totiž projevuje zejména v rámci úpravy lhůt pro přijímání rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, které jsou členské státy povinny respektovat a jejichž důležitost je vyjádřena v několika ustanoveních rámcového rozhodnutí, včetně, zejména, jeho článku 17 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 55 a 56).
- 84 Přitom povinnost vykonávajících justičních orgánů provést přezkum podmínek uvěznění existujících ve všech vězeňských zařízeních, ve kterých by dotčená osoba mohla být ve vystavujícím členském státě uvězněna, je zjevně nepřiměřená. Navíc je nemožné jej provést ve lhůtách stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutí. Takový přezkum by totiž mohl způsobit zásadní odklad předání dotčené osoby, a tudíž zbavit fungování režimu evropského zatýkacího rozkazu veškerého užitečného účinku.
- 85 Z toho by plynulo nebezpečí beztrestnosti vyžádané osoby, a to tím spíš, pokud – jako ve věci v původním řízení, která se týká výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody – vykonávající justiční orgán konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro uplatnění důvodu, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí, který umožňuje vykonávajícímu členskému státu zavázat se k uplatnění trestu v souladu s vnitrostátním právem, zejména s cílem zvýšit šance na opětovné začlenění dotčené osoby do společnosti (viz zejména rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32).
- 86 Taková beztrestnost by přitom byla neslučitelná s cílem sledovaným jak rámcovým rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 23), tak čl. 3 odst. 2 SEU, do jehož kontextu rámcové rozhodnutí zapadá, a podle kterého Unie poskytuje svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se ochrany vnějších hranic, jakož i předcházení a potírání zločinnosti (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 36 a 37).
- 87 V důsledku toho, s ohledem na vzájemnou důvěru, která musí existovat mezi členskými státy, na které spočívá režim evropského zatýkacího rozkazu, a konkrétně s ohledem na lhůty poskytnuté vykonávajícím justičním orgánům v článku 17 rámcového rozhodnutí pro přijetí konečného rozhodnutí o výkonu uvedeného rozkazu, mají dotčené orgány povinnost přezkoumat pouze podmínky uvěznění ve vězeňských zařízeních, ve kterých je podle informací, které mají k dispozici, konkrétně předvídáno uvěznění dotčené osoby, a to i dočasné či přechodné. Soulad – s ohledem na základní práva – podmínek uvěznění v jiných vězeňských zařízeních, v nichž by uvedená osoba mohla být případně později uvězněna, spadá podle judikatury připomenuté v bodě 66 tohoto rozsudku do výhradní pravomoci soudů vystavujícího členského státu.

- 88 Ačkoli uvedené informace nebyly vystavujícím justičním orgánem poskytnuty, je v projednávané věci nesporné mezi všemi zúčastněnými v tomto řízení, že dotčená osoba bude v případě předání maďarským orgánům nejdříve po dobu jednoho až tří týdnů umístěna do věznice v Budapešti a poté přemístěna do věznice v Szombathely, přičemž není vyloučeno, že později může být přemístěna do jiné věznice.
- 89 Za těchto podmínek přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu přezkoumat podmínky uvěznění dotčené osoby pouze v uvedených dvou zařízeních.

K přezkumu podmínek uvěznění

- 90 Vzhledem k tomu, že v unijním právu neexistují minimální pravidla týkající se podmínek uvěznění, je třeba připomenout, jak již bylo konstatováno v rozsudku ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 90), že článek 3 EÚLP ukládá orgánům státu, na jehož území je určitá osoba vězněna, pozitivní povinnost ujistit se o tom, že každý vězeň je vězněn v podmínkách, jež zaručují respektování lidské důstojnosti, že podmínky výkonu uloženého opatření nepředstavují pro dotyčného takový stav tísně či takové břemeno, jež by svou intenzitou převyšovaly nevyhnutelnou míru strádání spojenou s vězněním, a že s ohledem na praktické požadavky výkonu trestu odnětí svobody je přiměřeným způsobem postaráno o zdraví a o dobré životní podmínky vězně (ESLP, 25. dubna 2017, Rezmiveş a další v. Rumunsko, CE:ECHR:2017:0425JUD006146712, bod 72).
- 91 Aby spadalo pod článek 3 EÚLP, musí špatné zacházení dosáhnout určité minimální závažnosti, která závisí na celkových okolnostech případu, zejména na době trvání takového zacházení a jeho účincích na tělesný a duševní stav, jakož i někdy na pohlaví, věku a zdravotním stavu oběti (rozsudek ESLP ze dne 20. října 2016, Muršić v. Chorvatsko, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, body 97 a 122).
- 92 S ohledem na význam prostoru při celkovém posouzení podmínek uvěznění budí skutečnost, že je prostor, kterým disponuje osoba uvězněná ve společné cele, menší než 3 m², silnou domněnku porušení článku 3 EÚLP (rozsudek ESLP ze dne 20. října 2016, Muršić v. Chorvatsko, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, bod 124).
- 93 Tato silná domněnka porušení článku 3 EÚLP zpravidla může být vyvrácena, pouze pokud zaprvé omezení osobního prostoru pod požadované minimum 3 m² jsou krátkodobá, příležitostná a nevýznamná, zadruhé jsou doprovázena dostačujícím volným pohybem mimo celu a přiměřenými činnostmi mimo celu, a zatřetí v zařízení obecně panují slušné podmínky uvěznění a dotčená osoba není vystavena dalším vlivům považovaným za okolnosti zhoršující špatné podmínky uvěznění (rozsudek ESLP ze dne 20. října 2016, Muršić v. Chorvatsko, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, bod 138).
- 94 V projednávané věci podle předkládajícího soudu informace, které má k dispozici a které se týkají podmínek uvěznění ve věznici v Szombathely, ohledně které je nesporné, že dotčená osoba si bude trest odnětí svobody uložený v Maďarsku odpykávat hlavně tam, vedou k vyloučení skutečného nebezpečí, že by uvedená osoba byla předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, což navíc nezpochybnil žádný ze zúčastněných v tomto řízení.
- 95 Za těchto podmínek přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu, aby ověřil, zda bude dotčená osoba naopak vystavena takovému nebezpečí ve věznici v Budapešti.
- 96 V tomto ohledu není rozhodující skutečnost, že uvěznění v tomto zařízení se předpokládá pouze po dobu trvání řízení o předání a proto nemá, podle informací poskytnutých orgány vystavujícího členského státu, v zásadě přesáhnout tři týdny.

- 97 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva zjistěte plyne, že doba trvání uvěznění může být – jak plyne již z bodů 91 a 93 tohoto rozsudku – relevantním faktorem pro účely posouzení závažnosti utrpení či ponížení, kterému je vystavena uvězněná osoba z důvodu špatných podmínek uvěznění (rozsudek ESLP ze dne 20. října 2016, *Muršić v. Chorvatsko*, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, bod 131).
- 98 Nicméně relativně krátká doba trvání uvěznění sama o sobě automaticky nevylučuje sporné zacházení z působnosti článku 3 EÚLP, pokud do ní uvedené zacházení spadá na základě jiných dostačujících okolností.
- 99 Mimoto ačkoli Evropský soud pro lidská práva rozhodl, že pokud má uvězněná osoba k dispozici prostor menší než 3 m², lze dobu několika dnů považovat za krátkou, dobu trvání kolem 20 dnů, jako je doba předvídaná orgány vystavujícího členského státu ve věci v původním řízení – přičemž navíc není vůbec vyloučeno její prodloužení z důvodu nijak blíže neurčených „okolností, které by bránily“ přemístění dotčené osoby – nelze považovat za krátké období (v tomto smyslu viz, ESLP, 20. října 2016, *Muršić v. Chorvatsko*, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, body 146, 152 a 154).
- 100 Z toho plyne, že dočasná či přechodná povaha uvěznění za takových podmínek nemůže sama o sobě vyloučit veškeré skutečné nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.
- 101 Za těchto podmínek, považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které má k dispozici, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, může – jak bylo konstatováno již v bodě 63 tohoto rozsudku – požádat v souladu s čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí vystavující justiční orgán o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací s cílem získat upřesnění o konkrétních a přesných podmínkách uvěznění dotčené osoby v dotčeném vězeňském zařízení.
- 102 V projednávané věci ze skutečností předaných Soudnímu dvoru plyne, že maďarské orgány neodpověděly na 78 otázek, které jim byly zaslány dne 10. ledna 2018 na základě usnesení předkládajícího soudu ze dne 9. ledna 2018 státním zastupitelstvím v Brémách, a které se týkaly podmínek uvěznění ve věznici v Budapešti, jakož i ve všech ostatních zařízeních, ve kterých by dotčená osoba mohla být případně uvězněna.
- 103 Ačkoli je řada z uvedených otázek, posuzovaných individuálně, relevantní pro účely provedení přezkumu konkrétních a přesných podmínek uvěznění dotčené osoby v závislosti na skutečnostech uvedených v bodě 93 tohoto rozsudku, zdá se nicméně, jak v zásadě rovněž uvedl generální advokát v bodě 76 stanoviska, že orgány vystavujícího členského státu v praxi nemohly poskytnout jakoukoli užitečnou odpověď na uvedené otázky kvůli jejich množství, jejich rozsahu týkajícímu se všech vězeňských zařízení, ve kterých by dotčená osoba mohla být uvězněna, a jejich obsahu zahrnujícímu aspekty uvěznění bez zjevné relevance pro účely uvedeného přezkumu, jako jsou zejména provádění modliteb, možnost kouřit, způsoby čištění oděvů, jakož i umístění mříží či žaluzií na okna cel, a to zejména s ohledem na krátké lhůty stanovené pro výkon evropského zatýkacího rozkazu v článku 17 rámcového rozhodnutí.
- 104 Žádost takové povahy, která vede k ochromení fungování evropského zatýkacího rozkazu, není slučitelná s povinností loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU, kterou se musí řídit dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány, a to zejména v rámci sdělování informací na základě čl. 15 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí.
- 105 Státní zastupitelství v Brémách na jednání uvedlo, že nikdy neobdrželo odpověď na tento typ žádosti o informace, které předkládající soud systematicky posílá orgánům tří vystavujících členských států, včetně Maďarska. Upřesnilo, že taková praxe má za důsledek, že bez rozhodnutí uvedeného soudu o schválení předání již uvedené státní zastupitelství nevykoná žádný evropský zatýkací rozkaz vystavený soudy jednoho z uvedených tří členských států.

- 106 Je však nesporné, že maďarské orgány v odpovědi na žádost ze dne 10. ledna 2018 poskytly státnímu zastupitelství v Brémách v dopisech ze dne 20. září 2017 a 27. března 2018 ujištění, že dotčená osoba nebude z důvodu uvěznění v Maďarsku vystavena žádnému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, bez ohledu na to, do kterého zařízení bude umístěna.
- 107 Je tedy třeba přezkoumat, zda a v jakém rozsahu může toto ujištění vykonávající justiční orgán zohlednit pro účely přijetí rozhodnutí o předání dotčené osoby.

K zohlednění ujištění poskytnutých orgány vystavujícího členského státu

- 108 Je třeba připomenout, že čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí výslovně povoluje, aby vykonávající justiční orgán, pokud považuje informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádal o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací. Mimoto podle čl. 15 odst. 3 rámcového rozhodnutí může vystavující justiční orgán kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.
- 109 Kromě toho podle zásady loajální spolupráce, zakotvené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU, se Unie a členské státy navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 42).
- 110 V souladu s uvedenými ustanoveními mohou vykonávající justiční orgán a vystavující justiční orgán požádat o informace či poskytovat ujištění týkající se konkrétních a přesných podmínek, za kterých bude dotčená osoba ve vystavujícím členském státě uvězněna.
- 111 Ujištění poskytnuté příslušnými orgány vystavujícího členského státu, že dotčená osoba nebude vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu konkrétních a přesných podmínek uvěznění, bez ohledu na to, ve kterém zařízení ve vystavujícím členském státě bude umístěna, je skutečností, kterou vykonávající justiční orgán nemůže ignorovat. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 64 stanoviska, porušení takového ujištění může být v rozsahu, v němž svého autora zavazuje, uplatňováno proti posledně uvedenému před soudy vystavujícího členského státu.
- 112 Pokud takové ujištění vydal, nebo alespoň schválil vystavující justiční orgán, pro potřeby vykonávajícího justičního orgánu, poté, co požádal o pomoc ústřední orgán nebo jeden z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 rámcového rozhodnutí, musí být s ohledem na vzájemnou důvěru, která musí panovat mezi justičními orgány členských států a na které se zakládá režim evropského zatýkacího rozkazu, považováno za důvěryhodné, přinejmenším pokud neexistují konkrétní skutečnosti umožňující se domnívat, že podmínky uvěznění v určitém vězeňském zařízení jsou v rozporu s článkem 4 Listiny.
- 113 V projednávané věci ujištění poskytnuté maďarským ministrem spravedlnosti dne 20. září 2017 a potvrzené dne 27. března 2018, že dotčená osoba nebude vystavena žádnému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podmínek svého uvěznění v Maďarsku, však nebylo vydáno ani potvrzeno vystavujícím justičním orgánem, což maďarská vláda výslovně potvrdila na jednání.
- 114 Jelikož záruka, kterou takové ujištění představuje, nepochází od justičního orgánu, musí být při jejím určení všeobecně posouzeny všechny skutečnosti, které má k dispozici vykonávající justiční orgán.
- 115 Přitom v tomto ohledu je třeba poznamenat, že ujištění poskytnuté maďarským ministrem spravedlnosti se zdá být potvrzeno informacemi, kterými disponuje státní zastupitelství v Brémách. V odpovědi na otázky Soudního dvora totiž posledně uvedené na jednání uvedlo, že dané skutečnosti, které plynou konkrétně ze zkušeností nabytých během řízení o předání proběhlých před vydáním rozsudku ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198),

mu umožňují učinit závěr, že podmínky uvěznění ve vězeňském zařízení v Budapešti, kterým projde každá osoba, která je předmětem evropského zatýkácího rozkazu vydaného maďarskými orgány, nejsou v rozporu s článkem 4 Listiny.

- 116 Za těchto podmínek se zdá, že předání dotčené osoby maďarským orgánům je možné při dodržení článku 4 Listiny, což nicméně přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 117 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba odpovědět na položené otázky tak, že čl. 1 odst. 3, článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykládány v tom smyslu, že pokud má vykonávající justiční orgán důkazy o existenci systémových či plošných nedostatků týkajících se podmínek uvěznění ve vězeňských zařízeních vystavujícího členského státu, jejichž přesnost musí ověřit předkládající soud s ohledem na všechny dostupné aktualizované informace:
- existenci skutečného nebezpečí, že osoba dotčená evropským zatýkáčím rozkazem vystaveným pro účely výkonu trestu odnětí svobody bude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, vykonávající justiční orgán nemůže vyloučit jen z toho důvodu, že uvedená osoba má ve vystavujícím členském státě k dispozici prostředek právní ochrany, který jí umožňuje napadnout podmínky svého uvěznění, ačkoli existenci takového prostředku právní ochrany může uvedený orgán zohlednit pro účely rozhodnutí o předání dotčené osoby;
 - vykonávající justiční orgán má povinnost přezkoumat pouze podmínky uvěznění ve vězeňských zařízeních, ve kterých je podle informací, které má k dispozici, konkrétně předvídáno uvěznění dotčené osoby, a to i dočasné či přechodné;
 - vykonávající justiční orgán musí za tím účelem ověřit pouze konkrétní a přesné podmínky uvěznění dotčené osoby, které jsou relevantní pro určení, zda je dotčená osoba vystavena skutečnému nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny;
 - vykonávající justiční orgán může zohlednit informace poskytnuté jinými orgány vystavujícího členského státu, než vystavujícím justičním orgánem, jako je konkrétně ujištění, že dotčená osoba nebude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.

K nákladům řízení

- 118 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 3, článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/JAI ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/JAI ze dne 26. února 2009, musí být vykládány v tom smyslu, že pokud má vykonávající justiční orgán důkazy o existenci systémových či plošných nedostatků týkajících se podmínek uvěznění ve vězeňských zařízeních vystavujícího členského státu, jejichž přesnost musí ověřit předkládající soud s ohledem na všechny dostupné aktualizované informace:

- existenci skutečného nebezpečí, že osoba dotčená evropským zatýkáčím rozkazem vystaveným pro účely výkonu trestu odnětí svobody bude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, vykonávající justiční orgán nemůže vyloučit jen z toho důvodu, že uvedená osoba má ve vystavujícím členském

státě k dispozici prostředek právní ochrany, který jí umožňuje napadnout podmínky svého uvěznění, ačkoli existenci takového prostředku právní ochrany může uvedený orgán zohlednit pro účely rozhodnutí o předání dotčené osoby;

- **vykonávající justiční orgán má povinnost přezkoumat pouze podmínky uvěznění ve vězeňských zařízeních, ve kterých je podle informací, které má k dispozici, konkrétně předvídáno uvěznění dotčené osoby, a to i dočasné či přechodné;**
- **vykonávající justiční orgán musí za tím účelem ověřit pouze konkrétní a přesné podmínky uvěznění dotčené osoby, které jsou relevantní pro určení, zda je dotčená osoba vystavena skutečnému nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv;**
- **vykonávající justiční orgán může zohlednit informace poskytnuté jinými orgány vystavujícího členského státu, než vystavujícím justičním orgánem, jako je konkrétně ujištění, že dotčená osoba nebude předmětem nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv.**

Podpisy.